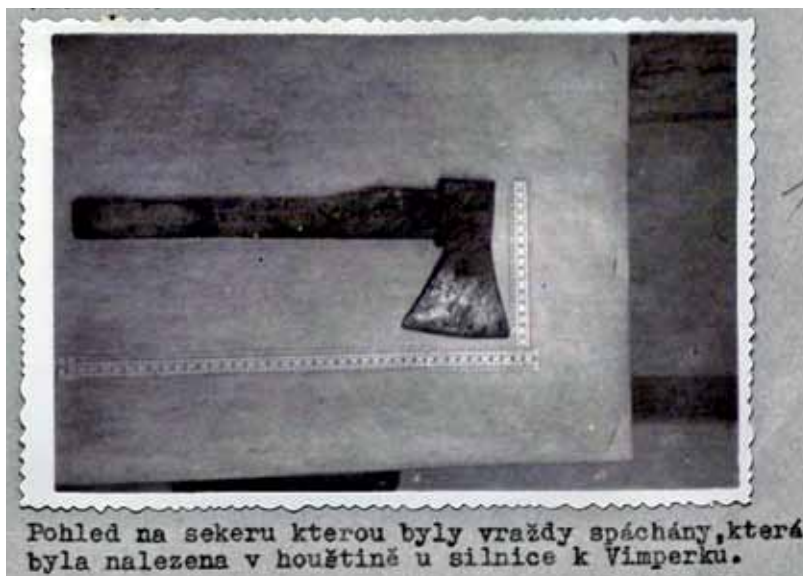

Není to lehké, je to dřina¹

Případ dvojnásobného vraha z pohraničí

MARKÉTA BÁRTOVÁ

Jméno Václava Rouska se poprvé v literatuře objevilo v souvislosti s výčtem trestů smrti, které byly v minulosti v Československu vykonány.² Uveden byl jako osoba odsouzená k absolutnímu trestu pro zločin vraždy a velezrady. Existovaly proto pochybnosti, zda jej považovat za oběť politicky motivovaného soudního rozhodnutí, či pouze za pachatele kriminálního činu, který byl k nejvyššímu trestu odsouzen podle tehdy platných zákonů. Na základě nově objevených pramenů lze nyní jednoznačně konstatovat, že se jednalo o záležitost čistě kriminálního charakteru. Václav Rousek bestiálně zavraždil dva mladé lidi, kteří mu uvěřili, že je bezpečně převede přes hranice.³

Dětství a dospívání

Václav Rousek se narodil dne 4. září 1926 v obci Zahájí nedaleko Českých Budějovic. Vyrůstal v solidní rodině, jeho otec František Rousek působil léta jako ředitel obecné školy, matka Albína, rozená Novotná, se starala o domácnost.⁴ Manželé Rouskovi měli ještě další tři syny, Václav byl z dětí nejmladší. Přestože jeho bratři dosáhli vysokoškolského vzdělání a později získali dobré zaměstnání,⁵

on sám měl v tomto směru problémy. Absolvoval pět tříd obecné a tři třídy českobudějovické měšťanské školy, poté nastoupil na střední školu (tzv. reálku) tamtéž.⁶ V posledním ročníku však neuspěl v závěrečné zkoušce z německého jazyka a v roce 1941 musel ze školy odejít. Na přání rodičů absolvoval dvouměsíční praxi u městského rybníčního hospodářství a v roce 1942 nastoupil do rybářské školy ve Vodňanech. Ani zde studium nedokončil, neboť byl hned v následu-

1 ABS, f. Vyšetřovací spisy – České Budějovice (CB-V), vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 17. 7. 1950, s. 14.

2 Srov. LIŠKA, Otakar a kol.: *Vykonané tresty smrti Československo 1918–1989*. ÚDV, Praha 2000, s. 122–123. Dostupné on-line: www.policie.cz/soubor/sesit-02-prvni-vydani-pdf.aspx (citováno k 1. 8. 2015).

3 Okolnosti zločinu připomínají známější případ několikanásobného vraha Huberta Pilčíka. Ten zájemcům o emigraci nabízel bezpečné převedení přes státní hranice. Na odlehlých místech je pak zavraždil a zmocnil se jejich osobních věcí. Pilčík po zatčení spáchal sebevraždu, počet jeho obětí se nikdy nepodařilo spolehlivě určit. (K případu např. ROGULOVÁ, Jaroslava: *Výčiny beštie na socialistickej hranici*. *História. Revue o dejinách spoločnosti*, 2011, roč. 11, č. 5–6. Dostupné on-line: <http://www.historiarevue.sk/index.php?id=2004rogulova56> (citováno k 6. 7. 2015), Hubert Pilčík – zřejmě několikanásobný vrah. Dostupné on-line: <http://kriminalistika.eu/muzeumzla/pilcik/pilcik.html> (citováno k 6. 7. 2015). HRUŠKA, Emil: *Převedu vás... na onen svět! Případy z poválečného pohraničí*. Kosmas, Praha 2012.) Rouskův případ doposud pozornosti unikal. Jedinou výjimkou je stručný popis případu historikem Ivo Pejčochem, který však neměl k dispozici vyšetřovací spis. Srov. PEJČOCH, Ivo: *Vojáci na popravišti*. Svět křídél, Cheb 2011, s. 379. Stručně pak autorka předkládaného

jícím roce vyloučen. V tomto případě se důvodem nuceného odchodu ze školy stala krádež několika potravinových lístků, které Rousek odcizil pro jednoho ze svých známých. Krádež zdůvodňoval tím, že lístky byly určeny *pro stravování uprchlých lidí ze zajateckých táborů*.⁷ Výměnou za ně obdržel finanční obnos ve výši několika set korun. Po odhalení krádeže byl zatčen a zvláštním soudem v Praze odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šest měsíců nepodmíněně. Část trestu si odpýkal v pankrácké věznici, část ve známé věznici Landsberg v Bavorsku.⁸

Po svém návratu do Čech vstoupil do učení k jednomu českobudějovickému krejčímu. Výuku po třech letech úspěšně ukončil a brzy našel odpovídající zaměstnání. V oboru pracoval až do října 1948. Výjimkou bylo několikaměsíční období od listopadu 1946 do ledna 1947, kdy působil jako sepisovač a odhadce ve Fondu národní obnovy (FNO), který byl zřízen v souvislosti s konfiskací majetku Němců odsunutých po 2. světové válce z Československa. Rousek měl na starosti evidenci majetku v pohraničí, konkrétně v tehdejších okresech Nové Hradky, Kaplice, Český Krumlov, Prachovice a Vimperk. Během častých cest měl možnost kraj velice dobře poznat, zejména ve Vimperku a blízkém okolí se od té doby znamenitě vyznal.

Příležitostné krádeže

Nelze opominout fakt, že krádež, které se Rousek dopustil v roce 1943, nebyla

poslední. Přestože je možné spekulovat, že při zcizení potravinových lístků snad ještě mohlo jít o čin spáchaný z hmotné nouze či s „dobrým“ úmyslem, u těch, které následovaly, šlo však jednoznačně o snahu obohatit se na úkor někoho jiného, často osob z jeho blízkého okolí.

Výčet krádeží, které Rousek od roku 1947 až do roku 1950 provedl, je poměrně bohatý a jejich scénář podobný. V době, kdy byl postupně zaměstnán v několika krejčovských dílnách v Českých Budějovicích, svého zaměstnavatele v podstatě vždy okradl. V březnu 1947 se vloupal do bytu svého tehdejšího krejčovského mistra, kde odcizil finanční hotovost ve výši 10 tisíc Kčs. O rok později ukradl z dílny jiného krejčího větší množství látky a přes další osobu ji obratem se ziskem prodal. Tento způsob finančního přilepšení se mu zřejmě zalíbil, neboť o dva měsíce později si odnesl z bytu svého známého další látky a opět je prodal. V létě 1948 odcizil z opuštěného domu starožitný lustr, později ukradl při taneční zábavě neznámé osobě finanční hotovost ve výši 2 500 Kčs a koženou aktovku.⁹ V krádežích pokračoval, když se na podzim téhož roku vloupal do kanceláře jedné z místních firem, kde zcizil psací stroj, cigarety a finanční hotovost.

Jeho kariéru příležitostného zloděje nepřerušil ani sňatek s úřednicí Marií Vlastou, rozenou Šteflou (1927-?), a už vůbec ne nástup k výkonu základní vojenské služby v říjnu 1948. Naopak.

Pěší výcvik prodělal v Klášterci nad Orlicí, v lednu 1949 byl služebně zařazen do kanceláře vojenského útvaru v Českých Budějovicích. Zde v krádežích pokračoval. Tentokrát se jednalo o kvalitní podrážkové kůže, případně již hotové vysekané podrážky, které byly určeny pro výrobu vojenských bot. Během několika měsíců odcizil přes sedmdesát kilogramů materiálu a postupně jej rozprodal českobudějovickým obuvníkům. Rozkrádání tak velkého rozsahu neuniklo pozornosti velení útvaru a Rousek byl v souvislosti s krádežemi vyslýchán. Celé vyšetřování však proběhlo pouze v rámci útvaru a *o případu nebylo činěno žádné oznámení*.¹⁰ Po incidentu následovalo několikeré Rouskovo převelení k různým vojenským útvarům, v lednu 1950 byl přidělen do slovenských Košic. Posílen zkušeností snadného přivýdělníka a pocitem vlastní „beztrestnosti“ v krádežích pokračoval i zde. Jednou z nich bylo vyloupení pronajatého bytu jeho přítele, kde odcizil fotoaparát, fotografické pomůcky, několik metrů kvalitní látky, pistoli zn. ČZ ráže 6,35 mm s desítkami nábojů a další věci.¹¹ Pistoli si ponechal a nosil ji napříště stále u sebe, všechny ostatní ukradené věci opět prodal.

Především ale ve snaze zajistit si stálý přísun peněz začal i u košického útvaru rozkrádat zásoby kůže a dalšího materiálu, které byly určeny pro vojenské účely. Přes prostředníka zboží prodával dál, a to až do chvíle, kdy se mu začalo zdát, že jej překupník šidí, a ve svém počínání je navíc neopatrný

textu případ zpracovala v rámci projektu ÚSTR *Popravení z politických důvodů*. Jak již však bylo řečeno, do okruhu těchto obětí Rousek nepatří. Podrobněji viz <http://www.ustrcr.cz/cs/dokumentace-popravenych-politicke-duvody-48-89> (citováno k 10. 6. 2015).

4 ABS, f. CB-V, vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 1.

5 Jiří, nejstarší z bratrů, pracoval jako primář Státní nemocnice v Děčíně, František působil také jako lékař v nemocnici v Mladé Boleslavi a Roman, vystudovaný inženýr architekt, jako projektant u podniku Stavoprojekt v Českých Budějovicích. Tamtéž, s. 4.

6 Jak Rousek v pozdější výpovědi zdůrazňoval, neměl prý *nikdy špatnou známku z mravů, ani [...] se žádných trestných činů nedopustil*. Tamtéž, s. 2.

7 Tamtéž.

8 Vězeňské zařízení ve městě Landsberg am Lech sloužilo po obsazení Německa Spojenci v roce 1945 jako hlavní vězení pro dopadené válečné zločince. Zajímavostí je, že zde byl již v roce 1924 vězněn Adolf Hitler a během svého uvěznění sepsal text knihy *Mein Kampf*.

9 ABS, f. CB-V, vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 14.

10 Tamtéž, s. 15.

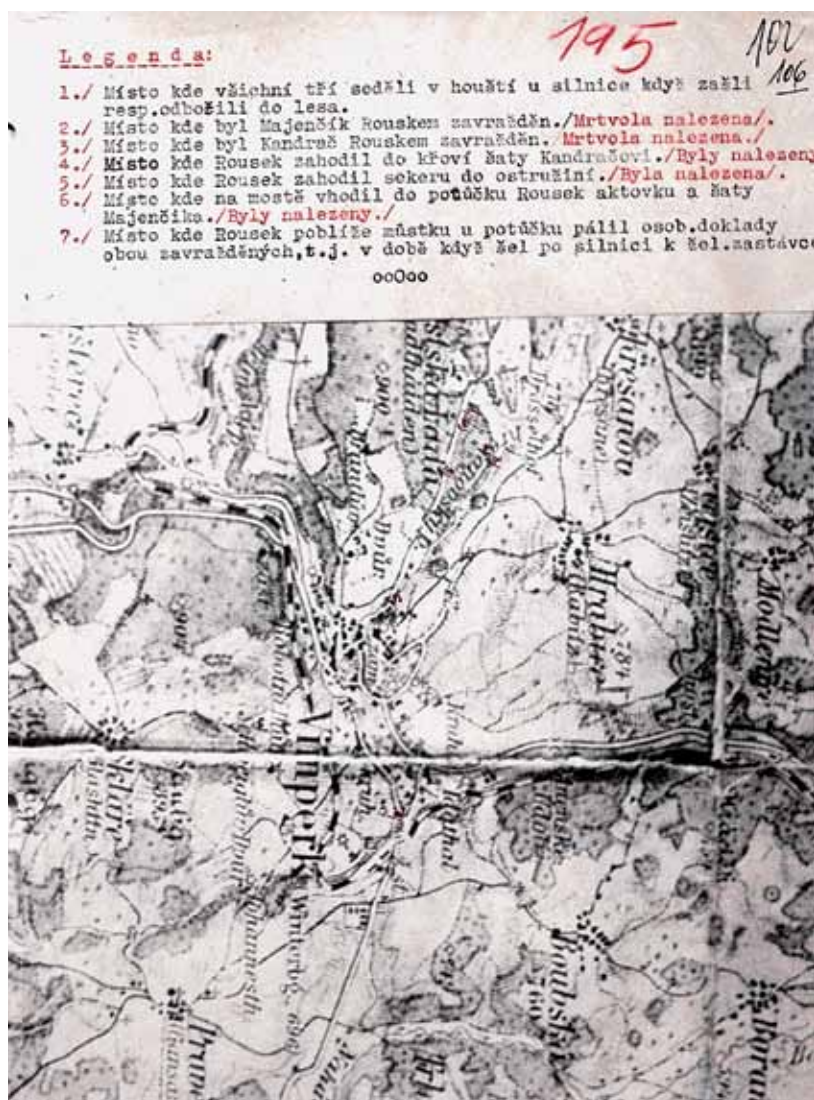
11 Tamtéž, Žaloba, 12. 1. 1951, s. 1.

a mohlo by tak dojít k odhalení celé činnosti. Rozhodl se proto vyhledat svého vlastního „odběratele“. A právě zde začíná příběh, na jehož konci se stal z doposud příležitostného zloděje dvojnásobný vrah.

Vlastně náhodou

S nabídkou na odkoupení kradeného zboží se Rousek obrátil na košického obuvníka Jána Sukovského, se kterým se seznámil jednoduše tak, že si u něj nejprve nechal ušít jeden pár bot.¹² Sukovský s jeho návrhem souhlasil a napříště nosil Rousek ukradené kůže výhradně jemu. Při častých návštěvách ševcovy dílny se pak seznámil se svými pozdějšími oběťmi, Sukovského pomocníkem Štefanem Majančíkem a jeho kamarádem Alexandrem Kandráčem. V dílně trávil Rousek dost volného času a se svými novými známými si často povídal. Při jednom z běžných rozhovorů vyšlo najevo, že pochází z Českých Budějovic. Tato informace vzbudila Sukovského zájem. Hned se Rousek otázal, zda by byl schopen zprostředkovat přechod, případně sám převést několik osob přes československé hranice, že *to jistě na Šumavě dobře zná*.¹³ Počítal s postupným převodem celkem asi dvaceti lidí a jako odměnu Rousekovi nabídl šperky a peníze, které mu převádění občané sami předají. Rousek celou věc několik dní zvažoval a poté Sukovskému sdělil, že je ochoten osobu přes státní hranice sám převést. Výši finanční částky za převedení odmítl stanovit, protože mu údajně *bylo lhostejné, zda nějakou odměnu dostane či nikoliv*.¹⁴

Prvními z převáděných měli být mladíci Majančík s Kandráčem. Rousek souhlasil a během společných schůzek s nimi domlouval podmínky přechodu. Sukovský jim dělal tlumočníka, neboť ani Majančík, ani Kandráč neuměli

Reprodukce mapy místa činu, součást složky s fotografiemi rekonstrukce vraždy, kterou Václav Rousek spáchal v červenci 1950

Foto: ABS (v celém textu)

moc dobře slovensky a bylo nutné s nimi komunikovat v maďarštině. Cena převodu opět nebyla stanovena, Rousek si ale finanční obnos, který hodlal činem získat, zajistil jinak. Slíbil totiž, že mladíky převede *přes hranice do Americké zóny, kde*

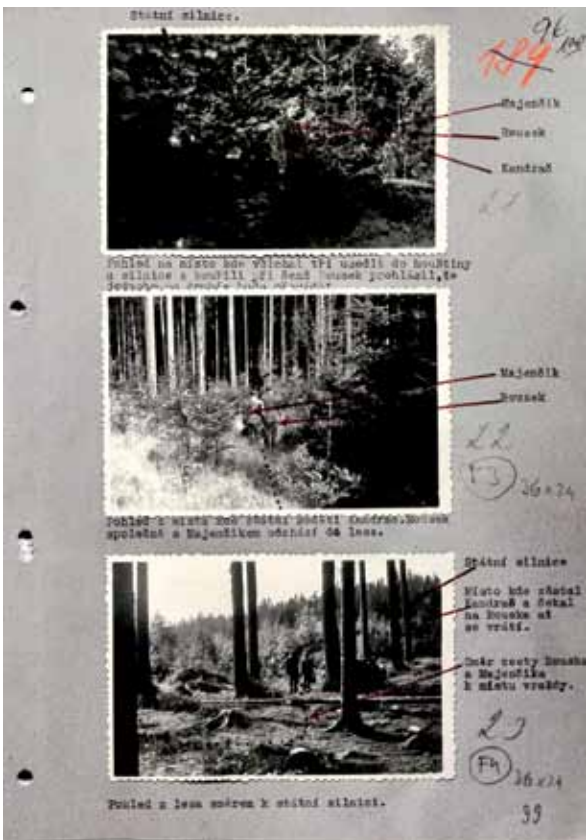
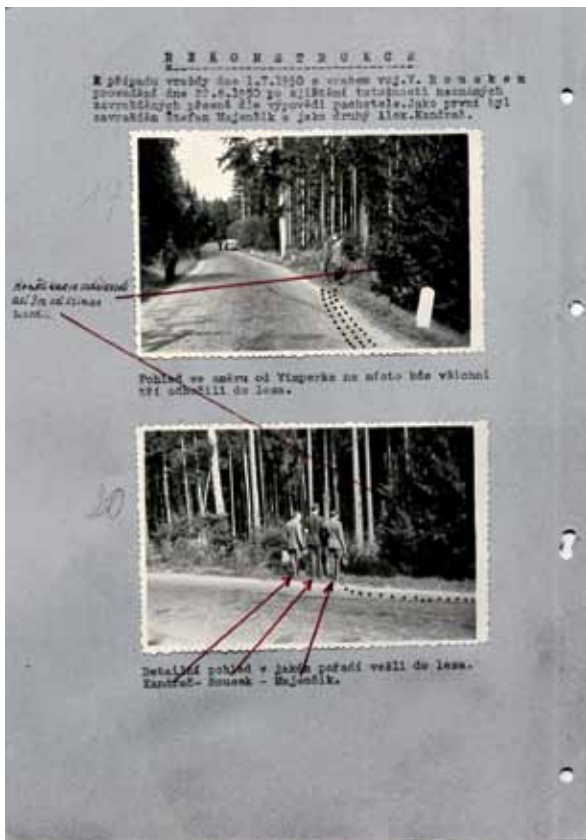
má bratranca [...] a tento za odměnu 12.000 Kčs [...] vystaví pre osobu falešné doklady, na základe kterých sa potom môže smelo v okupačnej zóne Nemecka zdržovať.¹⁵ Historiku o svém bratrančí si samozřejmě vymyslel, z uvedeného je však jasné, jak hbitě se vžil do role

12 Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 5.

13 Tamtéž.

14 Tamtéž.

15 Tamtéž, Protokol o výpovědi Jána Sukovského, 26. 8. 1950, s. 3.

„převaděče“, do které se dostal vlastně spíše náhodou.

Trasa měla vést z Vimperka přes státní hranici směrem na Freyung. Mladíci pak chtěli pokračovat do Pasova, kde měl jeden z nich známého. Akce měla podle domluvy začít v pátek 30. června 1950 večer společným odjezdem z Košic přes Prahu do Vimperka. Rousek si s předstihem zažádal u velitele útvaru o čtyřdenní řádnou dovolenou, která mu byla povolena, včetně cesty z Košic do Českých Budějovic a zpět. Aby neměl problémy při případné kontrole ze strany vojenské policie, mimo této dovolenky si ještě sám vyplnil a podepsal povolení k cestě a pobytu ve Vimperku.

Vpodvečer osudného dne se trojice sešla na vlakovém nádraží, aby spo-

lečně nastoupili do vlaku. Kandráč ani Majančík v té chvíli netušili, že je místo vysněné budoucnosti v zahraničí čeká za pár hodin krutá smrt.

Oběti

Informace o násilně a předčasně ukončených životech obou mladíků, které máme k dispozici, jsou spíše sporé.

Alexandr Kandráč¹⁶ (nar. 1928) pocházel z Košic, narodil se jako nemanželské dítě mladé matce. Helena Kandráčová neměla na jeho výchovu dostatek finančních prostředků, a proto ho v jeho dvou letech odložila do sirotčince. Malý Alexandr absolvoval pět tříd lidové školy, ve dvanácti letech si jej do opatrovnictví vzal sedlák na svůj statek v obci Turňa nad Bodvou.

V malé vesnici v těsné blízkosti maďarských hranic se velmi pravděpodobně seznámil se svým vrstevníkem Štefanem Majančíkem. Stejně jako on se pak i Kandráč vyučil obuvníkem a později pracoval jako ševcovský pomocník v několika košických dílnách. Přestože vyrostl mimo vlastní rodinné prostředí, s matkou se v dospělosti vídal a vycházel s ní. O svém záměru odejít za hranice ji však neinformoval, pouze těsně před odchodem se bez bližších podrobností stručně zmínil, že se vydává s kamarádem za práci.¹⁷

Štefan Majančík (nar. 1928) se v obci Turňa nad Bodvou narodil. Pocházel z rodiny manželů Jána a Anny, rozené Šnajderové, a měl ještě další čtyři sourozence. Matka se starala o domácnost, otec byl vyučený obuvník,

16 Jinde v materiálech i jako „Kandráč“ či „Kandrac“.
 17 ABS, f. CB-V, vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Protokol o výpovědi Heleny Kandráčové, 27. 8. 1950, s. 1.

a tak i mladého Štefana poslali po absolvování lidové školy do učení na ševce. Jako tovaryše jej přijal právě Ján Sukovský z Košic. U něj Majančík zůstal i po obdržení výučního listu a zde se, bohužel, později seznámil se svým vrahem. Zatímco Majančíkova matka, která byla v rámci pozdějšího vyšetřování předvolána k výslechu, o synově záměru opustit Československo vůbec nevěděla,¹⁸ on sám se svěřil svému bratru Jánovi. Snad i proto, že také Ján se shodou okolností s Rouskem znal. I on totiž pracoval jako vyučený švec v Sukovského dílně a již dříve se zde s Rouskem několikrát setkal. Den před odjezdem se však oba potkali náhodou. Ján Majančík k tomu později vypověděl: *Rousek mi povedal, že ide od Sukovského [...] a že ma odprevaďi na žel. stanicu k vlaku. Cestou mi voj. Rousek rozprával, že býva 70 m od štátnej hranice a že mojho brata a Kandráča veľmi lahko môže previesť cez hranice do Nemecka.*¹⁹

Pokud se týká Majančíkovy motivace k odchodu z vlasti, je velmi pravděpodobné, že kromě nadějných vyhlídky na život ve svobodné zemi se bezprostředním popudem stalo doručení povolávacího rozkazu k výkonu základní vojenské služby, kterou měl nastoupit na podzim roku 1950.²⁰

Dvojnásobná vražda

Z pozdějších výpovědí Václava Rouska, který oba mladé muže při domnělém převodu přes státní hranice v noci z 1. na 2. července 1950 zavraždil, lze zločin poměrně věrohodně rekonstruovat. Rousek se po svém zatčení dne 12. července téhož roku v Košicích

k jeho spáchání přiznal a vše detailně popsal. Z archivních materiálů vyplývá, že si vraždu obou důvěřivých mladíků dopředu naplánoval. Navíc se k ní odhodlal velice brzy poté, co se s nimi na uskutečnění převodu domluvil. Převést je do zahraničí ve skutečnosti nikdy neměl v úmyslu.

Na vraždu se začal záhy připravovat, už v Košicích si obstaral vražednou zbraň. Volba sekery jako vražedného nástroje nebyla náhodná, Rousek to, jak mladíky sprovodit ze světa, zvažoval: *Měl jsem sice pistoli, ráže 6,35 mm, kterou jsem stále nosil u sebe, ale nevěřil jsem, že pistoli této malé ráže bych mohl dokonale čin provést, proto jsem se rozhodl, že si obstarám sekery a [...] použiji této sekery, jednak čin by byl proveden nehluchně a bezpečněji v noční době v kraji, který neznám a nevím, kdo by mě mohl, kdybych použil střelné zbraně, slyšet, a tak bych byl ihned při činu nebo bezprostředně po něm dopaden.*²¹ O koupi sekery požádal několik dní před odjezdem z Košic jednoho vojína ze svého útvaru. Jako záminku uvedl, že ji potřebuje proto, že *keď pojde domov na dovolenku, aby mal čím vysekávat u brata v záhrade kriaky. Povedal [...], že sekeru má byť s krátkym poriskom.*²² Tu potom ani neschovával, sám si ji nabrousil a položil ji na viditelné místo. Až těsně před odjezdem si sekeru sbalil do kožené aktovky a vyrazil posledním červnovým dnem směrem k nádraží.

V Košicích tedy trojice mužů nastoupila do rychlíku směr Praha. Posadili se do společného kupé, během cesty však mezi sebou téměř nehovořili, snad se snahy utajit před okolím, že se znají a cestují spolu.

Přestože Rousek od mladíků žádné peníze nepožadoval, každý mu již cestou předal částku zhruba 10 tisíc Kčs.²³ Po příjezdu do hlavního města zbývalo trochu času do odjezdu spoje do Českých Budějovic, takže muži v místní restauraci pojedli. Kandráč s Majančíkem si ještě stihli koupit pohlednice, které zaslali rodičům se stručnou zprávou, že jsou v pořádku.²⁴ Do Českých Budějovic dorazili pozdě odpoledne. Rousek se na zdejším vlakovém nádraží zcela neplánovaně potkal se svojí manželkou. V rychlé improvizaci jí představil oba mladíky s tím, že je má doprovodit do Vimperka, kde mají příbuzné. Ani toto náhlé setkání, kdy se Rousková vlastně stala náhodnou svědkyní, jej však neodradilo od jeho záměrů.

Muži pak nastoupili do rychlíku mířícího do Vimperka. Do cílové stanice přijeli kolem 22. hodiny. Městem prošli velmi chvatně a samostatně, neboť Rousek s odůvodněním, že to bude méně nápadné, šel jako první a mladíci jej s určitým odstupem následovali. Po chvíli dorazili k řece a odtud už pokračovali společně. Došli až k lesu, nazývanému místními tehdy i dnes Vodník. Sešli ze silnice do řídkého křoví, posadili se a zhruba půl hodiny odpočívali. Rousek v tu chvíli oběma zalhal, že jsou již blízko státní hranice a že postupně vyrazí směrem k ní. Dohodli se, že nejprve převede jednoho z nich a pak se vrátí pro druhého, protože to tak bude bezpečnější. Nic netušící mladíci jeho návrh přijali. Nejprve se zvedl k odchodu Majančík a spolu s Rouskem pokračoval hlouběji do lesa. Jak proběhly další události, přiznal Rousek po

18 Tamtéž, Protokol o výpovědi Anny Majančíkové, 26. 8. 1950, s. 1.

19 Tamtéž, Protokol o výpovědi Jána Majančíka, 29. 8. 1950, s. 2.

20 Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 6. 9. 1950, s. 5.

21 Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 13.

22 Tamtéž, Protokol o výpovědi Jána Šalaty, 28. 8. 1950, s. 1. Rousek po zatčení vypověděl, že sekeru si koupil proto, jelikož ji chtěl *dovést domů manželce na sekání větvi a dříví*. Zjevný rozpor jen potvrzuje, že oba uváděné důvody byly smyšlené. Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 6.

23 Srov. tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 17. 7. 1950, s. 8.

24 Tamtéž. Když pohlednici za pár dní obdržela Kandráčova matka, její syn už nebyl mezi živými. Tamtéž, Protokol o výpovědi Heleny Kandráčové, 27. 8. 1950, s. 2.

Fotografie z rekonstrukce zločinu, na které vidíme skutečného vraha, s popiskem: Pohled, jak Rousek ležícího Majančíka sekal pod bradou do krku.

svém zatčení: *Během cesty [...] jsem si vyjmul sekýru z aktovky a zastrčil jsem si jí pod blůzu. [...] Po malém odpočinku na kraji mlází jsme vyšli několik kroků na mýtinu a zaslechli jsme dole pod námi nějaký šramot. Majančík pravděpodobně v domnění, že někdo pod námi jde, se sehnul k zemi do podřepu, já v tom jsem vytáhl sekýru zpod blůzy a zasadil jsem Majančíkovi ostrým prudkou ránu do temena hlavy.*²⁵ Majančík upadl na zem a Rousek v obavě, aby steny umírajícího někdo nezaslechl, jej udeřil sekýrou ještě několikrát. Svou oběť pak svlékl donaha a tělo odtáhl do blízkého maliní, kterým jej zpola přikryl. *Oděv Majančíka [...] sbalil, když [...] jej napřed prohlédl, vyjmul z něho veškeré osobní doklady (policejní přihlášku, nějaké fotografie, křestní list, [...] vysvědčení, [...] a nějaké adresy příbuzných [...] v Americe). Peníze u sebe [...] neměl už žádné [...].*

*Potom [...] oděv a boty zabalil a dal do aktovky - jeho - a uschoval nedaleko potůčku. Po tomto činu [...] si zapálil cigaretu a odcházel [...] pomalu zpět, kde [...] zanechal Kandráče.*²⁶

Za necelou hodinu od doby, kdy se spolu s Majančíkem vzdálil, dorazil Rousek zpět ke Kandráčovi. Řekl mu, že jeho kamarád je již bezpečně v zahraničí, což Kandráč s úlevou vyslechl. Jen se Rouska ještě zeptal, proč je tak *zpcený a zadýchaný.*²⁷ Dostalo se mu naprosto chladnokrevně vyřčené odpovědi: *... není to lehké, [...] je to dřina.*²⁸ Rousek mu pak nabídl cigaretu, a než společně vyšli, ještě chvíli kouřili.

Později vrah podrobně popsal následující události: *Odešel jsem z místa s Kandráčem tímž směrem jako s Majančíkem, ale držel jsem se poněkud vlevo ve vysokém lese a dovedl jsem jej asi 150 kroků od místa, kde byl zavražděn Majančík, k potoku. Když jsme přicházeli*

*li k potoku, tázal se mě Kandráč, kudy chodí hlídka SNB, já jsem mu ukázal na druhou stranu potoka a řekl: „Tady“. Kandráč se nato sehnul do podřepu, já jsem vyjmul sekýru, kterou jsem měl rovněž pod blůzou, a zasadil jsem mu ránu ostrým sekýru do temene hlavy. Kandráč ještě chtěl vyslovit nějaké slovo, ale bylo to nesrozumitelné a klesl na zem.*²⁹ Rousek jej pak několika dalšími brutálně vedenými ranami sekýrou ubil. Dál postupoval stejně jako při první vraždě. Pro ztížení identifikace mladíka vysvlékl ze šatů, které sbalil s sebou, napřed z nich však vyjmul doklady a fotografie. Tělo převalil do potoka, vzal Majančíkovy věci, které si tu předtím schoval, a vydal se zpět k silnici. *Cestou popošel [...] na kraj lesa ke studánce, tam [...] opláchl sekýru od krve, umyl si ruce a napil [...] se vody.*³⁰ Zjistil, že v bažinatém lesním porostu ztratil opasek, a tak si ze šatů, které patřily mladíkům, vzal obyčejný kožený pásek. Jak se později ukáže, tato zdánlivá drobnost vedla k odhalení Rouska jako pachatele obou vražd.

Pokračoval směrem k městu, cestou odhodil šaty a boty obou zavražděných do křoví, stejně si počínal i se sekýrou. Doklady a fotografie spálil a popel rozházel po silnici. Při příchodu na vimperské nádraží, kam dorazil zhruba půl hodiny po půlnoci, si všiml, že má vojenský stejnkroj potřísněný krví. Několik desítek minut se bez valného úspěchu pokoušel skvrny vyčistit, opláchl si i boty zašpiněné od bahna a jehličí. Pak se posadil v čekárně a do časných ranních hodin spal. Zhruba kolem čtvrté hodiny ráno jej vzbudil okolní ruch cestujících, kteří přicházeli na první ranní spoj. Koupil si jízdenku do Českých Budějovic a nastoupil do právě vypravovaného vlaku. Svým vzezřením však ke své

25 Srov. tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 17. 7. 1950, s. 9. S ohledem na brutalitu činu není popis ocitován kompletně, tak jak jej Rousek do detailu popsal.

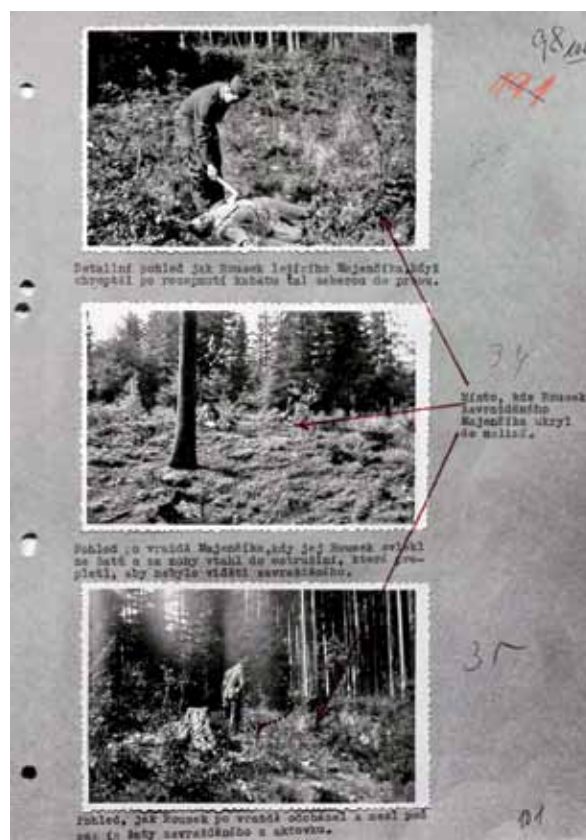
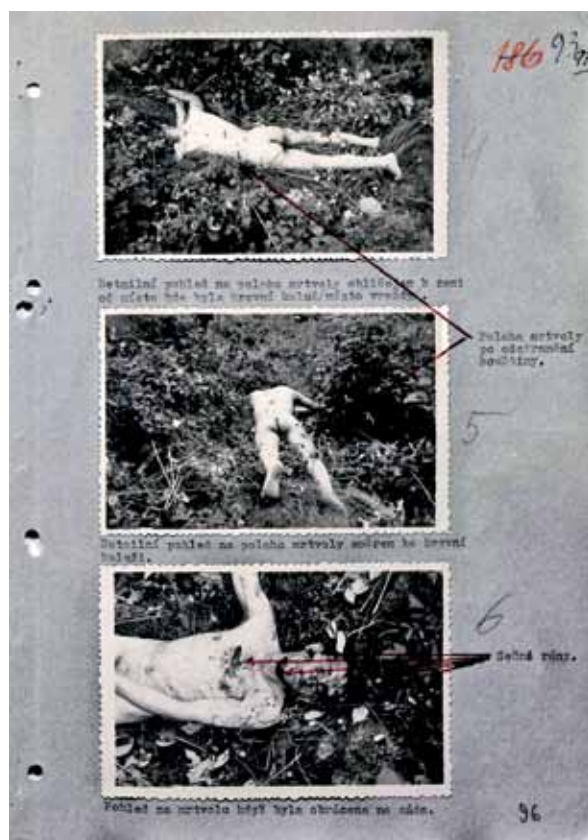
26 Tamtéž.

27 Tamtéž, s. 14.

28 Tamtéž.

29 Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 10.

30 Tamtéž.

smůle budil podezření a byl dvakrát kontrolován. Nejprve si jej všiml četař místní vojenské posádky, který ho kvůli civilnímu pásku upozornil na *ústrojovou nekázeň*.³¹ Ačkoliv to po něm nežádal, Rousek se mu prokázal povolenkou dovolené. Zanedlouho vzbudil pozornost jiného vojenského důstojníka, který mu vytkl totéž, a mimoto se jej dotazoval na původ skvrn na uniformě. Rousek mu tvrdil, že mu ji někdo ušpinil džemem či nějakou omáčkou, když procházel kolem stojícího vlaku.

V ranních hodinách dne 2. července 1950 dorazil do Českých Budějovic a zamířil domů, kde se umyl a šel spát, jelikož [...] byl nevyspalý.³² Když vstal, navštívil s manželkou své rodiče, ve-

čer strávili příjemně v místní kavárně. Další dny probíhaly v podobně poklidném dovolenkovém duchu, naplněny návštěvami příbuzných, jízdou na kole, koupáním v rybníku a tancem na místní zábavě.

Po dovolené se Rousek vrátil do Kociš ke svému útvaru. Z peněz, které vyinkasoval, si koupil nové rádio. Zašel i za Jánem Sukovským a ujistil ho, že oba mladíky převedl do zahraničí a že vše proběhlo hladce. Sukovský to ve své výpovědi upřesnil: *Oznámil mi, že sa mu všetko ohromne podarilo, všetko že je v najlepšom poriadku, jeho bratranec že ho čakal na hraniciach [...] a že priamo na hranici vystavil pre Majančička a Kandráča legitimácie do americkej zony Nemecka.*³³

Pátrání po vrahovi

Těla zavražděných mladíků byla nalezena hned druhý den po činu. Zcela náhodou objevily první z nich ženy, které si přes les Vodník krátily cestu z Vimperka do obce Křesanov, kam se vracely z ranní mše. Popsaly, jak k nálezu došlo: *Po kostele [...] jsme se vracely [...] zkratkou zpět domů. Když jsme téměř na konci lesa směrem této zkratkou ke Křesanovu, byla jsem upoutána zrakem k potoku, kde jsem viděla podle prvního pohledu jakýsi velký tvar kamene - bílého křemene. Jelikož toto místo velice dobře znám a bylo mě toto velice nápadné, šly jsme obě dvě blíže k tomuto předmětu a nyní jsme se přesvědčily, že se jedná o nahé tělo neznámého pohlaví.*³⁴

31 Tamtéž, s. 11.

32 Tamtéž.

33 Tamtéž, Protokol o výpovědi Jána Sukovského, 26. 8. 1950, s. 14.

34 Tamtéž, Protokol o výpovědi Jany Kiewegové a Ludmily Cardové, 3. 7. 1950, s. 1.

Po nahlášení nálezu místní stanicí Sboru národní bezpečnosti (SNB) se na místo dostavil její velitel a ve své služební kompetenci zařídil, aby civilní obyvatelstvo [...] opustilo místo. K mrtvole postavil hlídku SNB jako [...] bezpečnostní opatření. V této době také štábní strážm. Honzík při provádění uvedených opatření projížděl ve vzdálenosti asi 100 m od uvedené mrtvolky na motocyklu. Při tom bylo na něho voláno mužem (jehož jméno nebylo získáno), že kousek dál v malině leží druhá mrtvola. Štábní strážm. Honzík odebral se neprodleně na označené místo, kde skutečně nalezl částečně maliním zakrytou mrtvolu muže, zavražděného obdobným způsobem jako byl první.³⁵ Tak byl po Kandráčovi nalezen i Majančík. Téměř ve stejnou chvíli bylo náhodně objeveno i jejich šatstvo a později i vražedný nástroj. Službu konající policisté našli nakonec i vojenský pásek, který zde Rousek ztratil.

Totožnost obou mladíků byla v danou chvíli neznámá, a i to značně ztěžovalo počáteční pátrání po pachateli. Jedním z východisek bylo pokusit se nejprve zjistit alespoň motiv obou vražd. Zpočátku vyšetřovatelé pracovali s verzí, že oběti mohly být spolupracovníky cizí tajné služby, a že tedy jde o zločin s politickým podtextem. Vimperké velitelství Státní bezpečnosti (StB) proto informovalo Krajské velitelství StB (KV StB) v Českých Budějovicích o nalezení mrtvých takto:

Neznámí muži byli bestiálním způsobem a to bodnou zbraní zavražděni a v lese jejich mrtvolky zcela nahé pohozeny. Podle oděvu a prádla nalezeného v blízkosti místa vraždy lze usuzovat, že se jedná o osoby navracející se s USA zóny, vzhledem k tomu, že skoro všechny součásti tohoto nalezeného oděvu nesou americké značky. Může se jednat o agenty CIC, případně osoby, které byly cizími agenty z určitých důvodů zneškodněny.³⁶ Při pátrání po motivu činu StB rovněž usuzovala, že mohlo jít o agenty CIC, kteří se před někým prozradili s větší částkou peněz a byli pak ze zjištěných důvodů zavražděni a o své peníze oloupeni.³⁷ Ani po několika dnech vyšetřování se stále nedařilo zjistit identitu obětí a prokázat jasně státně-bezpečnostní motiv vraždy.³⁸ Vyšetřování případu tak posléze převzalo kriminální oddělení Krajského velitelství Národní bezpečnosti (KV NB) České Budějovice.

Protože byl na místě vraždy nalezen vojenský pásek, pokusili se vyšetřovatelé prověřit i tuto stopu, a to i přesto, že byla jen malá naděje, že s činem souvisí. V prostoru lesa totiž probíhalo těsně před vraždou vojenské cvičení a mohlo se tak jednat o opasek ztracený při výcviku. Jelikož však prověřování jiných indicií nikam nevedlo, bylo prostřednictvím posádkového velitelství v Českých Budějovicích vyhlášeno u všech vojenských útvarů na území ČSR roz-

sáhlé šetření, zda mají všichni vojíní kompletní stejnokroj.

Reakce přišla záhy a zblízka, neboť v útvaru ve Vimperku vzbudil požadavek na ztracený opasek ohlas u několika zdejších vojáků a důstojníků. Ti si totiž vzpomněli, že vojína, který postrádal vojenský pásek a místo něj měl obyčejný civilní, v nedávné době potkali a někteří z nich kontrolovali. Jejich výpovědi obsahovaly důležité informace, díky kterým se vyšetřování posunulo dále: *Na základě výpovědi por. Jedličky, který si všiml, že zmíněný vojín byl na stejnokroji znečištěn, což zakrýval nápadně svou aktovkou, dále pak na základě okolností, že byl vojín opásán řemenem kalhotovým místo řádného vojenského opasku, stávalo důvodné podezření, že by jako pachatel dvojnásobné vraždy na dvou neznámých mužích mohl přicházeti tento dosud nezjištěný vojín v úvahu. Dále pak na základě výpovědi svob. Baumruka, který si všiml, že tento vojín měl nástupní stanici na dovolence uvedenou Košice, bylo proto požádáno dálnopisem krajské velitelství NB - odd. IV. v Košicích o zavedení okamžitého šetření u všech vojenských jednotek v Košicích, který z vojínů toho kterého útvaru měl vystavenou dovolenku v kritických dnech, tj. od 1. do 4. července 1950 směr Čes. Budějovice, Plzeň, Vimperk a okolí.³⁹*

Netrvalo dlouho a dne 12. července 1950 byl Václav Rousek zatčen.

35 Tamtéž, Vražda dvou neznámých mužů v blízkosti Vimperka, pravděpodobně agentů CIC - zpráva, 3. 7. 1950, s. 2.

36 Tamtéž, Fonogram, 2. 7. 1950.

37 Tamtéž, Vražda dvou neznámých mužů ve Vimperku, 5. 7. 1950, s. 3.

38 Tamtéž. V souvislosti s případem a hledáním pachatele se zachovala velmi zajímavá vzpomínka. Katolický kněz Karel Fořt (1921-2014), který byl v době spáchání vražd kaplanem ve Vimperku, v ní uvedl: *Přihodilo se to v noci 10. července 1950. Najednou slyším, že mi někdo hází do okna kamínky. Otevřu ho, dole stojí příslušník SNB, jehož jsem znal, a celý vyděšený šeptá: „Pane faráři, něco se kolem vás děje! Chtějí vás dát do spojení s [...] dvojitou vraždou nedaleko od Vimperka.“ [...] Druhý den ráno přiběhla sekretářka našeho církevního tajemníka, [...] a rovněž celá vyděšená říkala: „Tajemník za mnou přišel, že mu telefonovali z Budějovic. Prý má sebrat vaše кадровé materiály a okamžitě s nimi přijet.“ A do třetice přišla slečna z pošty, která pracovala u ručního přepojování meziměstských hovorů. Prozradila mi, že právě odposlechla telefonický rozhovor, v němž se mluvilo o nás vimperských kněžích ve spojení s dvěma mrtvolami a o našem zatčení. Situace byla vážná. A když jsme se na faře všichni [...] radili co dál, došli jsme k závěru, že musíme využít poslední možnosti a utéct. [...] nasedli jsme na motorky a vyrazili směrem ke státní hranici. Srov. PAULAS, Josef: *Život voně člověčinou*. Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2007, s. 12. Pater Fořt, který se po šťastném překročení hranic usadil v Mnichově a řadu let působil v Rádiu Svobodná Evropa, rovněž dodal, že přestože úřady nález tajily, [...] mezi lidmi se událost rozkřikla. Srov. DRDA, Adam: *Být knězem, to je dobrodružství. Příběh skauta, redaktora a exulanta, pátera Karla Fořta*. Dostupné on-line: http://www.rozhlas.cz/plus/pribehy/_zprava/byt-knezem-to-je-dobrodruzstvi-pribeh-skauta-redaktora-a-exulanta-patera-karla-forta--1401215 (citováno k 21. 8. 2015).*

39 ABS, f. CB-V, vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Trestní oznámení, 11. 9. 1950, s. 8.

Výsledky a rekonstrukce činu

Po svém zadržení byl Rousek umístěn do věznice vojenského soudu, první výsledky proběhly na KV StB Košice. Byla provedena prohlídka Rouskovy vojenské ubikace, během níž příslušníci Bezpečnosti zajistili jak vojenský stejnokroj, který měl Rousek při spáchání vraždy na sobě, tak i jeho aktovku, která nesla zřetelné *krvavé stopy*.⁴⁰ Veškeré nalezené věci byly následně odeslány na pražské oddělení Veřejné bezpečnosti (VB) ke krevnímu rozboru.

Rousek se po dvou dnech ve věznici k činu přiznal a vyšetřovatelům prozradil i totožnost mrtvých mladíků. Dne 15. července 1950 byl z Košic převezen do vojenské věznice v Bratislavě a o několik týdnů později předán nejprve do pankrácké věznice v Praze a posléze bezpečnostním složkám do Českých Budějovic.

Zde se za součinnosti svědka uskutečnila nejprve jeho identifikace jako vojína, který byl pro svůj nedbalý vojenský ústroj kontrolován ráno po vraždě na vimperském nádraží,⁴¹ a v následujících dnech probíhaly výsledky dalších zainteresovaných osob. Mezi nimi figurovala i Rouskova manželka, kterou její muž obviňoval, že se od něj o celé věci záhy dozvěděla a rozmluvila mu úmysl ohlásit čin bezpečnostním složkám. Rousková vypověděla, že na svém muži to ráno

po vraždě *pozorovala jisté rozrušení, ale nevyptávala se ho na nic, a to ani přesto, že byl celý špinavý*.⁴² Jakoukoliv povědomost o tom, co se stalo, rozhodně popřela, čemuž vyšetřovatelé zjevně uvěřili, neboť nebyla v souvislosti s manželovým činem dále vyslýchána či později trestně stíhána.⁴³

V rámci vyšetřování se uskutečnila rekonstrukce činu, během níž byla pořízena obsáhlá fotodokumentace. Rousek do detailu popsal, jak dvojnásobnou vraždu spáchal. Podle hlášení vyšetřovatelů se *choval velmi klidně, cynicky se všemu smál a na dotaz, zda mu není svých obětí líto, prohlásil, že není, že to byli stejně maďarské bestie, kterým se nelíbilo v Československu, ani za prvé republiky, ani za Protektorátu, ani v nynější lidově-demokratické republice a proto že jich není škoda*.⁴⁴ Celkově jeho chování vzbudilo *důvodné podezření, že [...] spáchal podobným způsobem více trestných činů, neb podle způsobu a jistoty vedení dvojnásobné vraždy na Majančíkovi a Kandráčovi, nebyla tato vražda spáchaná Rouskem první a není tudíž vyloučeno, že [...] spáchal již před touto vraždou podobný trestný čin jiný ještě za jeho působení v Čes. Budějovicích, v kterémžto směru vede zdejší KV NB ještě další pátrání*.⁴⁵ Rousek se také musel podrobit lékařskému vyšetření, kdy bylo zkoumáno jeho duševní zdraví.

Odpověď na otázku, jaký měl k brutálnímu činu motiv, je téměř jedno-

značná. Ze shromážděných materiálů vyplývá, že Rousek vraždil hlavně ze strachu. Mladíky chtěl zejména připravit o peníze a jejich zájem o převedení přes státní hranice mu pouze posloužil k nalezení způsobu, jak se k nemalému finančnímu obnosu dostat. Byl si však velice dobře vědom rizika, které se pojilo se zvolenou záminkou, totiž že když mladíky dovede do pohraničního pásma, budou *pravděpodobně chyceni*.⁴⁶ A protože se obával, že *by jej vyzradili, rozhodl se, že je zavraždí [...]*.⁴⁷ Zároveň se bál, že by se při vyšetřování jeho osoby jako „převaděče“ podařilo odhalit četné krádeže, jichž se v minulosti dopustil. Z obou důvodů proto považoval *násilné odstranění obou převáděných mladíků za nejbezpečnější pro svoji osobu*.⁴⁸

Odsouzení a trest

Začátkem září 1950 podalo KV SNB České Budějovice na Rouska trestní oznámení pro spáchání zločinu dvojnásobné vraždy i pro různé krádeže, jichž se v rozmezí let 1948–1950 dopustil. Bylo konstatováno, že *vraždou na Majančíkovi a Kandráčovi spáchal velmi surovým způsobem, přímou sadistickým, neboť každému zasadil nejméně 6 ran sečných sekerou, která každá sama o sobě musela býti smrtelnou. Z toho jest zřejmo, že [...] chtěl mít za každých okolností smrt svých obětí zajištěnou*.⁴⁹ Součástí trestního

40 Tamtéž, Dvojnásobná vražda v okrese Vimperk – sdělení dosavadního průběhu šetření, 21. 7. 1950, s. 4.

41 Srov. tamtéž, Zápis o konfrontaci, 22. 7. 1950.

42 Tamtéž, Protokol o výpovědi Marie Vlasty Rouskové, 26. 7. 1950, s. 4.

43 Lze jen doplnit, že v době, kdy byl Rousek souzen a posléze popraven, bylo již manželství rozvedeno. Srov. NA, f. SSNV – nezpracováno, vězeňský spis Václava Rouska, Léčebný a ohledací spis, 25. 8. 1951, s. 1.

44 ABS, f. CB-V, vyšetřovací spis a. č. V-1350 ČB, Trestní oznámení, 11. 9. 1950, s. 17.

45 Tamtéž. Další případy obdobného charakteru však bezpečnostní složky s jeho jménem nakonec nespojily.

46 Tamtéž, Protokol o výpovědi Václava Rouska, 23. 8. 1950, s. 8.

47 Tamtéž.

48 Tamtéž, s. 14. S výše uvedeným navíc koresponduje pozdější konstatování soudu, který v souvislosti s trestněprávní klasifikací činu došel k následujícímu závěru: *Pokud v žalobě bylo uvedeno, že obviněný své oběti o částku 22.000 Kčs oloupil, toto prokázáno nebylo. Obviněný sám udává, že peníze dostal od obou jmenovaných již před vraždou při cestě vlakem. Nic, co by s jeho údaji v tomto směru odporovalo, zjištěno nebylo a jeho údaj v daném směru lze konečně pokládat i za věrohodný. Nejednalo se tedy o oloupení zavražděných, k čemuž by bylo nezbytně zapotřebí, aby vražedná činnost byla provedena za účelem zmocnění se peněz. Tomu tak ovšem v daném případě nebylo, neboť obviněný již peníze měl, vylákal je před tím falešným předstíráním na Majančíkovi a Kandráčovi, že je přes hranice převede*. Tamtéž, Rozsudek Nižšího vojenského soudu Písek, sp. zn. Vt 8/51, 24. 5. 1951, s. 9.

49 Tamtéž, Trestní oznámení, 11. 9. 1950, s. 16.

oznámení byly věci doličné, později předložené soudu: *1 sekyrka, oděv zavražděných, 1 růženec, 1 medailonek a jiné osobní věci zavražděných [...], 1 vojenský opasek.*⁵⁰

Žalobu vypracoval ke dni 12. ledna 1951 nižší vojenský prokurátor v Písku. Mimo výše uvedených trestných činů Rouska kvůli zfalšované dovoence obvinil z úmyslného padělání veřejné listiny a z ohrožení obrany republiky, jelikož měl údajně prozradit překupníkovi, jemuž odprodával ukradený materiál, různé skutečnosti týkající se vojenských posádek v Košicích a Českých Budějovicích.⁵¹ V souvislosti se spácháním dvojnásobné vraždy uvedl, že pachatel si *vyhlédl [...] své oběti předem, nabízel se jim, že jim pomůže v přechodu přes hranice [...] a již předem si u obou zavražděných zajišťoval peněžní částku. Svůj čin si předem řádně promyslel a vraždu chladnokrevně provedl a to způsobem velmi surovým, přímo sadistickým [...].*⁵²

Hlavní líčení proběhlo před Nižším vojenským soudem v Písku dne 24. května 1951. Soud shledal Václava Rouska vinným ze spáchání zločinu dvojnásobné vraždy, krádeže a podvodu a odsoudil jej k trestu smrti.⁵³ Během rekapitulace jeho trestné činnosti bylo v souvislosti s vraždami obou mladíků na základě protokolů o místním ohledání a po slyšení předvolaných lékařských znalců konstatováno, že příčinou smrti se stalo *vykrvácení po sečných ranách do srdce, případně krku a lebky, a že sečné rány byly vedeny velkou silou a pravděpodobně zuřivostí.*⁵⁴ Soud měl při vynesení

rozsudku k dispozici posudek Rouskova duševního stavu. V něm se uvádí, že se jedná o *psychopata a moral insanitu, že však nebyla zjištěna žádná organická nervová choroba, která by zbabovala vyšetřovaného zodpovědnosti za spáchané trestné činy. [...] Zjištěná psychopatie a moral insanita nemůže se pokládat za duševní chorobu ve smyslu soudní psychopatie. Vedou však k otupění vyšších altruistických a morálních citů [...]. Tento stav trvá u vyšetřovaného již od mládí a výchovné prostředky neměly na něj vliv do té míry, jak je zvykem. [...] Moral insanita jest v daném případě emoční a citová slaboduchost.*⁵⁵ Soud tedy dospěl k závěru, že *vzhledem k tomu je nutno míti za to, že jde o osobu stíženou těžkou psychopatií a morálním defektem po stránce citové [...], a je nutno přiznati polehčující okolnost, nicméně i tak že je za své činy z hlediska práva plně odpovědný.*⁵⁶ Soud vzal dále *u úvahu, že se u obviněného jednalo o jednání pro společnost ve zvláště vysoké míře nebezpečné a že proto polehčující okolnosti, jež byly zjištěny, jsou méně významné a že tudíž jen trest smrti může být v daném případě vzhledem ke všem okolnostem činů obviněného, zejména vraždy, přiměřený.*⁵⁷

Proti rozsudku se Rousek odvolal. Vyšší vojenský soud v Praze, i s odůvodněním, že *nemůže být bestiálnější a surovější způsob vraždy, než jaký provedl,* odvolání dne 8. června 1951 zamítl.⁵⁸ Ve snaze zachránit si život podal odsouzenec žádost o milost prezidentu republiky, k níž se připojil i jeho otec. Reakce však byla rovněž zamítavá. Ve stanovisku k žádosti

se konstatuje, že *odsouzený projevil v celém svém předchozím životě takové povahové rysy, jež dokonce vyústily v surovou a bestiální dvojnásobnou vraždu [...]. Jde o individuum, které se neštítí těch nejzvrženějších prostředků, pokud v tom vidí pro sebe nějakou materiální výhodu.*⁵⁹ Trestní věc tak byla vrácena soudu první instance, aby postupoval podle zákona.

Dne 25. srpna 1951 byl Václav Rousek popraven.

Závěr

Rouskovou smrtí se uzavřel jeden z nejděsivějších případů, které se odehrály v blízkosti ostře střežených hranic tehdejší Československa. Touha dvou mladíků odejít z totalitního státu a žít ve svobodném světě se v něm tragicky protlnula se ziskuchtivostí a bezcitností jejich vraha. Specifické podmínky, za nichž se hrůzný čin stal, byly dány hlubokými politickými a společenskými změnami po převzetí moci komunisty v únoru 1948. Jako na určitý produkt těchto změn lze nahlížet na snahu opustit nesvobodnou republiku, na možnost záminky k vyhlášení nic netušících obětí do smrtící pasti v podobě nabídky bezpečného převodu do zahraničí a nakonec i na vrahovu pohnutku k činu, spočívající ve strachu z dopadení jeho osoby jako „převaděče“, jímž ve skutečnosti nebyl ani být nechtěl. Vimperskou dvojnásobnou vraždu tak lze v jistém smyslu vnímat jako kriminální zločin, který zůstává v mnoha ohledech spjat s politickou situací panující v zemi.

⁵⁰ Tamtéž, s. 2.

⁵¹ Tamtéž, Žaloba, 12. 1. 1951, s. 2.

⁵² Tamtéž, s. 4.

⁵³ Obvinění ze spáchání ohrožení obrany republiky soud Rouska zprostil. Tamtéž, Rozsudek Nižšího vojenského soudu Písek, sp. zn. Vt 8/51, 24. 5. 1951, s. 3.

⁵⁴ Tamtéž, s. 6.

⁵⁵ Tamtéž, s. 8.

⁵⁶ Tamtéž. Soud navíc shledal přitěžující okolnost spočívající v tom, že Rousek spáchal více trestných činů.

⁵⁷ Tamtéž, s. 12.

⁵⁸ VÚA - VHA, f. Vojenská kancelář prezidenta republiky, k. 18, čj. 0128, Informace pro s. prezidenta republiky v trestní věci býv. voj. Václava Rouska, 16. 8. 1951, s. 3.

⁵⁹ Tamtéž, Rousek Václav - uložení trestu smrti - zpráva, 16. 8. 1951, s. 6.